

Sygn. akt. IV Ka 290/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka

SO Roger Michalczyk - sprawozdawca

Protokolant st.sekr.sądowy Justyna Bobak

przy udziale Ewy Łączkowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014r.

sprawy **C. C.**

oskarżonego z art. 157§3 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi

z dnia 20 stycznia 2014 roku sygn. akt VII K 190/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; wymierza oskarżonemu 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 290/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi, wyrokiem z 20 stycznia 2014r., sygn. akt VII K 190/13:

1. ustalając, że oskarżony C. C. w dniu 18 czerwca 2012 roku w C. nieumyślnie spowodował u M. P. obrażenia ciała w postaci złamania kości piętowej lewej bez przemieszczenia i złamania kości piętowej prawej z przemieszczeniem, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni w ten sposób jako właściciel budynku będąc zobowiązany do utrzymania obiektu w należyłym stanie technicznym i nie dopuszczania do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej oraz zapewnienia bezpiecznego użytkowania tego obiektu, nie dochował należytej staranności i ostrożności w sprawdzeniu stanu technicznego barierki we wnęce drzwi balkonowych dopuszczając do użytkowania pokoju przez małoletniego M. P., mimo nienależytego stanu technicznego barierki w następstwie czego małoletni M. P. wypadł z barierką na ziemię doznając wyżej wymienionych obrażeń, tj. czynu z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k. k. uznając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna,

na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1/ jeden/ rok,

2. na podstawie art. 67§3 kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. P. nawiązkę w wysokości 1700 zł (jeden tysiąc siedemset złotych)

3. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego zwrot kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru w kwocie 924 zł (dziewięćset

i

dwadzieścia cztery złote)

4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w (...) części

w tym opłatę w wysokości 60 /sześćdziesięciu/ złotych .

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 kpk wyrokowi zarzucił:

1/obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez błędne zastosowanie art. 157 § 1 k.k. do przypisanego oskarżonemu czynu, podczas gdy czyn ten nie wypełnił znamion określających czynność sprawczą tego przestępstwa,

2/obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia

- **tj. 170 § 1 p. 2 i 5 k.p.k.** przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 20.11.2013r., mimo iż zeznania powołanych świadków zobrazować miały okoliczności mające istotne znaczenie dla ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy,
- **tj. art. 413 § 1 i 2 k.p.k.** poprzez brak wskazania w opisie czynu przypisanego oskarżonemu odpowiedniego przepisu prawa, z którego wynikałby prawny szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi, podczas gdy dla przypisania odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe wskazanie konkretnej normy prawa jest niezbędne.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego C. C.od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Świeciu, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholido ponownego rozpoznania w innym składzie sędziącym.

2

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie była zasadna.

Wbrew argumentacji przytoczonej w apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa materialnego kwalifikując zachowanie oskarżonego jako czyn określony w art. 157 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk.

Obowiązujący obecnie kodeks karny określa możliwość popełnienia przestępstwa tylko przez działanie, np. kradzież - art. 278 § 1 k.k., tylko przez zaniechanie, np. nieudzielenie pomocy - art. 162 § 1 k.k., przez działanie i przez zaniechanie - fałszywe zeznanie - art. 233 § 1 k.k. i wreszcie takie przestępstwa, w których opis czynu zabronionego jest tak szeroko ujęty, że w grę może wchodzić nie tylko działanie, ale też i zaniechanie. Tak więc przestępstwa te mogą być popełnione zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie. Do tej grupy przestępstw, oprócz np. umyślnego zabójstwa określonego w art. 148 § 1-3 k.k. czy też nieumyślnego spowodowania śmierci człowieka - art. 155 k.k.,

należy też naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, o jakim mowa w art. 157 § 1-3 k.k. (por. A. Wąsek: Kodeks karny. Komentarz, Gdańsk 1999, t. 1, s. 41). Uznanie nieumyślnego naruszenia czynności narządu ciała jako czynu zabronionego, którego można dopuścić się przez zaniechanie wynika z analizy treści art. 157 § 3 k.k. Nie można czynić tego jednak w oderwaniu od brzmienia § 1 lub § 2 wymienionego przepisu. Przedmiotem ochrony określonych tam występków jest, najogólniej mówiąc, zdrowie człowieka. Różnica dotyczy tylko strony podmiotowej omawianych występków. Bezsporne pozostaje, że należące do strony przedmiotowej znamię czynności sprawczej przestępstwa, o którym mowa w art. 157 § 1 i 2 k.k., określone wyrazem "powoduje", może być wypełnione zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie. W art. 157 § 3 k.k. mówi się, co prawda, o sprawcy, który "działa" nieumyślnie, ale z tego faktu nie można wyciągać wniosku, że wykluczone jest popełnienie tego przestępstwa przez "zaniechanie" nieumyślne. Przepis ten ma

3

bowiem na uwadze nieumyślne "działanie" sprawcy czynu określonego w § 1 lub 2 art. 157 k.k., czyli że wyraz "działa" w tym wypadku oznacza to samo, co wyraz "powoduje". Konsekwencją tego musi być odczytanie treści § 3 art. 157 k.k. w następujący sposób: "jeżeli sprawca powodując, a więc również przez zaniechanie, naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia działa nieumyślnie podlega karze (...)". Należy zatem wyrazić pogląd, że użyte w art. 157 § 3 k.k. sformułowanie "działa", wynikające z zastosowanej przez ustawodawcę techniki legislacyjnej, określa zarówno działanie sprawcy, jak i jego zaniechanie. Podobnego zabiegu legislacyjnego użyto w art. 160 § 1-3 k.k. W tym przypadku również przestępstwo to można popełnić zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie (por. postanowienie SN z dnia 5 lutego 2002 r., V KKN 473/99 oraz Kodeks karny - część szczególna. Komentarz, pod red. A. Zolla, Kraków 2000, t. 2, s. 308). To oskarżony, jako właściciel budynku nie dochował należytej staranności i ostrożności w sprawdzeniu stanu technicznego barierki we wnęce drzwi balkonowych w następstwie czego doszło do jej wyłamania. Trudno poważnie traktować argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji obrońcy, który wywodził, iż na zdarzenie bezpośredni wpływ miało zachowanie samego pokrzywdzonego. Z ustaleń Sądu, które nie były kwestionowane wynika, iż pokrzywdzony jedynie opierał się o balustradę. Nie starał się jej zniszczyć, wyrwać. Trudno powiedzieć, aby normalne korzystanie z balustrady, przez małego chłopca mogło doprowadzić do jej wyłamania.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie były też zasadne zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego wskazane w apelacji obrońcy oskarżonego. Zgodzić się należy z zasadnością oddalenia wniosku dowodowego obrońcy z 20 listopada 2013r. (k. 28lv.). Osoby, których przesłuchania domagał się obrońca oskarżonego (jak wynika z oświadczeń znajdujących się w aktach sprawy) przebywały wcześniej w gospodarstwie agroturystycznym oskarżonego, a także użytkowały ten sam pokój, gdzie znajdowała się barierka, która w trakcie zdarzenia uległa wyłamaniu. Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia i

4

odpowiedzialności oskarżonego w świetle stawianemu jemu zarzutu ta okoliczność, iż w trakcie pobytu tych osób nic się nie wydarzyło, a w szczególności nie doszło do wyłamania barierki. Przypomnieć należy, że do jej wyłamania w trakcie zdarzenia doszło w trakcie jej normalnego użytkowania, co przy jej prawidłowym stanie technicznym nie mogło się zdarzyć. Nie można także zapominać o tym, że oskarżony przed zdarzeniem uprzedzał uczniów (przy tej rozmowie nie było pokrzywdzonego), aby nie korzystać z balkonu i balustrady. Jeżeli stan techniczny barierki był bez zastrzeżeń, jak sugeruje się w apelacji, to należy się zastanowić, dlaczego oskarżony uprzedzał uczniów, aby nie korzystali z balkonu. W apelacji obrońca wskazywał na to, iż sygnalizował Sądowi I instancji możliwość złożenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Rzecz jednak w tym, iż takiego wniosku nie złożył.

Wbrew argumentacji obrońcy, Sąd I instancji nie dopuścił się także obrazy przepisów art. 413§1 i 2 kpk, dlatego, iż w opisie czynu przypisanego nie wskazał dodatkowo przepisu prawa, z którego wynikałby prawny szczególnie obowiązek zapobiegnięcia skutkowi. Wskazywane przez skarżącego przepisy nie nakładają takiej powinności. Opis przypisanego czynu zawiera jednak konieczne elementy, o którym mowa w art. 2 k.k., gdzie mowa o tym, że odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe popełnione przez zaniechanie podlega ten tylko, na kim ciążył prawny, szczególnie

obowiązek zapobieżenia skutkowi. W opisie przypisanego czynu wskazano, iż na oskarżonym Jako właścicielu budynku" ten obowiązek ciążył. Obowiązki te wynikają wprost z Prawa budowlanego. Szczegółowo zostały omówione w uzasadnieniu Sądu I instancji (str. 17 - 19) i nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania.

W tych okolicznościach, Sąd Okręgowy nie znajdując jakichkolwiek przesłanek do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy. O kosztach orzeczono na podstawie 63 6§ 1 kpk.